

Word verliefd op de Wadden met de serie *Waddenliefde* van Susan Muskee. Elk verhaal bevat een hartverwarmende trope, een zwijmelwaardige *love interest* én een hoofdpersonage dat meteen je hart veroverd. Dit meeslepende feelgoodverhaal speelt zich af op Vlieland.

Auteur Nora heeft een probleem: haar lezers wachten al tijden op een nieuw boek, maar ze krijgt niets op papier. Ten einde raad vertrekt ze voor vier weken naar Vlieland, zodat de inspiratie (hopelijk) vanzelf volgt.

Wanneer ze tijdens een strandwandeling een antieke verlovingsring vindt, besluit ze op zoek te gaan naar de eigenaar. Twee vliegen in één klap, denkt ze: een goede daad én een goed verhaal. Al snel vindt ze Hidde, de kleinzoon van de vrouw die de ring jarenlang heeft gedragen. Ze blijken een enorme klik te hebben. Maar Nora is op Vlieland om te schrijven, niet om te flirten. Toch?

Susan Muskee (1993) is auteur, stemacteur en podcasthost. Van haar hand verschenen meerdere Kobo Originals en bij HarperCollins Holland de feelgoodromans *Nooit meer hetzelfde* en *Wie ik ben zonder jou*, die beide snel na verschijnen al herdrukt konden worden. Haar *Waddenliefde*-serie bestaat uit de boeken *Texel & Vlieland*, *Terschelling & Ameland* en *Schiermonnikoog & Borkum*.

SUSAN MUSKEE

Wadden

liefde

Vlieland

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Susan Muskee

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock / Villa Grafica

Foto auteur: © Medea Huisman

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1543 9

ISBN 978 94 027 7163 3 (e-book)

NUR 301

Eerste druk juni 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Mijn nagels zijn lang. Niet te lang, maar wel lang. En op zich ook een beetje onverzorgd. Eigenlijk zou ik ze weer eens mooi moeten vijlen en lakken. De laatste keer dat ik dat heb gedaan, is alweer weken geleden. Of was het langer? Misschien moet ik...

‘Nora?’

O ja. Even vergeten.

‘Ja?’ Mijn stem kraakt en een seconde overweeg ik of ik gewoon zou kunnen ophangen. Wat als ik een paar woorden schokkerig zeg, voor wat extra overtuiging, en dan – hop – zo de lijn wegdruk?

‘Hoelang heb je nodig?’ herhaalt Ellie haar vraag.

‘Ik, eh... Nou, ik denk dat ik nog net even wat langer nodig heb. Hoeveel langer weet ik niet precies.’

‘Maar kan ik doorgeven dat ze je mee kunnen nemen in de nieuwe aanbiedingscatalogus? Zo niet, dan is er nog ruimte om jouw plek op te vullen met een ander boek. Ik wil alleen niet iets beloven waarvan we eigenlijk nu al weten dat we het niet kunnen nakomen. Dat begrijp je wel, toch?’ De stem van mijn literair agent klinkt vlak. Niet geërgerd, niet boos, zelfs niet gepikeerd, maar gewoon... vlak. Ik weet wat dit betekent. Over vijf seconden gaat ze over op de sympathiestrategie. Vier, drie, twee...

‘Luister, Nora.’

Precies op tijd.

Ik knijp mijn ogen dicht en wacht op haar woorden, hoewel ik precies weet wat ze gaat zeggen. We hebben je deadline al vier keer

uitgesteld, dat is natuurlijk niet erg, maar het geeft wel een bepaald signaal af, dat willen we eigenlijk voorkomen, zeker omdat we je zo groots aankondigen met deze comeback, en dus...

‘Dus moet ik echt van je weten wanneer je je nieuwe boek af denkt te hebben. Ik zie een grote marketingcampagne voor me, maar zonder boek kunnen we niks. Heb je de schetsen van het omslag gezien?’

De schetsen van het omslag. Vanwege enige tijdnood – en, wees eerlijk, ook als laatste strohalm om mij van extra inspiratie te voorzien – heeft de vormgever alvast een omslagontwerp gemaakt voor mijn nieuwste boek. Hét boek waarmee ik de harten van mijn lezers terugverover, want zij wachten al drie jaar met smart op ‘de nieuwe Nora’.

Ik ben ten prooi gevallen aan dat waarvan ik altijd riep er nóóit last van te hebben: writer’s block. Ik krijg al maanden, máánden, geen letter meer uit mijn vingers en dat heeft maar één oorzaak: ik ben te succesvol. Dat voelt echt vreselijk om te zeggen over mezelf, maar het is wel de waarheid. Mijn eerste boek werd zo krankzinnig goed ontvangen dat de verwachtingen van mijn tweede roman enorm hooggespannen zijn. Zo hooggespannen dat ik lamgeslagen van angst ben zodra ik mijn laptop openklap. De angst dat ik een onehitwonder ben. Een onetrickpony. Iemand met één goed idee, één goed boek en daarna... niets meer. Die angst knaagt aan me als een muis aan een stuk kaas sinds mijn debuut in de bestsellerlijsten kwam.

Het is niet dat ik geen idee heb. Ik weet heel goed waar dit boek over moet gaan. Ik heb de plot, de personages en de setting, alleen de woorden vloeien niet. Er komt al maanden níets op papier en ik ben er inmiddels helemaal klaar mee.

Want zo ben ik dan ook wel weer: lamgeslagen van angst in een hoekje blijven zitten is niet mijn stijl. Het is tijd voor actie.

Mijn nieuwe boek speelt zich af op een tropisch eiland waar twee mensen elkaar ontmoeten tijdens een singlesreis en dan de liefde vinden bij elkaar. Het omslag dat Ellie ‘met hoge urgentie’ heeft gestuurd, straalt precies de zomerse verliefdheid uit die de hoofdpersonen zouden moeten ervaren: twee mensen, hand in hand, wandelend over een steiger met links en rechts dobberende bootjes en in de verte de onder-

gaande zon. Het is *The Notebook* op Hawaii. Het is prachtig. Schitterend. Het is betoverend mooi en iets wat elke romanceliefhebber direct zou oppakken in de boekhandel. Het is alleen... nog niet geschreven.

Ik heb al bijna een jaar lang de eerste tienduizend woorden op papier en heb alles al vijf keer omgegooid. Dit boek kost me zo ongelooflijk veel moeite dat ik nu uit pure wanhoop de zomer op Vlieland ga doorbrengen in de hoop geïnspireerd te raken. Of op zijn minst een beetje creativiteit af te dwingen. Jammer genoeg is het voorschot niet hoog genoeg om vijf weken op de ABC-eilanden te vertoeven, maar Vlieland noemen ze niet voor niet Vliebiza, toch?

‘Waar ben jij ergens? Valt je verbinding steeds weg, of zo? Hoor je me wel?’

‘Ja, ik hoor je,’ antwoord ik haastig. ‘Sorry, de verbinding is prima. Ik heb het omslag ontvangen en het is geweldig. Past perfect bij het verhaal.’

Een naar stemmetje ergens in mijn achterhoofd sneert: welk verhaal?

Maar naar nare stemmetjes in mijn achterhoofd luister ik al jaren niet meer, dus ook dit gesnerp snoer ik direct de mond.

‘Ik heb een vakantiehuisje op Vlieland geboekt voor vijf weken.’ Het is eruit voordat ik nog meer omslachtige excuses kan verzinnen. ‘Ik weet niet of ik in vijf weken alles af heb, maar ik doe mijn best om in elk geval een eerste versie naar je op te sturen als ik weer op de boot naar huis stap.’

Het blijft even stil aan de andere kant van de lijn. Dan, net op het moment dat ik wil checken of mijn ontvangst niet toch slechter is dan ik dacht hier in de haven van Harlingen, hoor ik een zachte, maar overduidelijk opgeluchte zucht.

‘Je hebt geen idee hoe blij ik ben dat je dat zegt.’

Ik voel een zwak glimlachje aan mijn mondhoeken trekken. Als er iets is wat ik haat, dan is het mensen teleurstellen. Of daar misschien ook deels mijn writer’s block vandaan komt, daar ga ik me voorlopig even niet in verdiepen. Voor nu is het tijd voor een nieuwe start. Een schone lei. Misschien begin ik zelfs wel helemaal opnieuw met schrijven.

ven. De knipperende cursor mag dan de ergste vijand van menig auteur zijn, een knipperende cursor onderaan een document dat aanvoelt als een gebouw dat op instorten staat, is niet veel beter.

‘Waarom heb je me dit niet gezegd?’ roeptoetert Ellie op volle sterkte in mijn oor. ‘Dit is niet te geloven. We zijn al...’ Ik hoor geschuif, alsof ze de telefoon even op een afstandje houdt. ‘...vijftien minuten aan de lijn. Nora, dit is geweldig nieuws! Ik dacht écht dat het hem niet ging worden en dat zou ik zo ongelooflijk jammer vinden. Een hele zomer op Vlieland, wat een goed idee! Althans, wanneer vertrek je? Wat heb je nodig? Wijn? Eten? Boodschappen? Ik kan iemand voor je regelen die elke avond voor je kookt, zodat je het huisje niet eens uit hoeft. En ik heb laatst een fles whisky naar een van mijn andere auteurs gestuurd. Lijkt je dat niet wat? Hemingway schreef zijn beste werk onder invloed...’

‘Ik geloof niet dat dat nodig is, dank je wel,’ zeg ik snel. ‘Ik kan mijn eigen boodschappen wel doen en ik heb geen drank nodig om te kunnen schrijven. En ik sta nu in Harlingen te wachten tot de boot eraan komt.’

‘Zeker weten?’ peilt Ellie suggestief. ‘Ik heb vaker gemerkt dat –’

‘Ja, zeker weten,’ onderbreek ik haar lachend, voordat ze me zo dadelijk illegale middelen aanbiedt omdat die ‘nog veel beter helpen’ bij presteren onder druk. ‘Bedankt, Ellie.’

Ik zie haar strijdlustige gezicht meteen voor me: diepe frons, haar donkerbruine krullen zoals altijd hoog opgestoken en met een paar eigenwijze wegspringers. Haar telefoon geklemd in haar ene hand en in de andere waarschijnlijk een pen, waarmee ze driftig onsamenhangende zinnen op haar bureauplanner krabbelt. Ellie kennende heeft ze de mail naar de uitgever al afgerond tegen de tijd dat we hebben opgehangen.

‘Het komt echt goed,’ zeg ik, hoewel ik niet zeker weet tegen wie ik het heb.

Ondertussen meert de boot aan en wordt alles in gereedheid gebracht om alle passagiers veilig op de kant te krijgen, zodat er een nieuwe rits eilandbezoekers aan boord kan gaan.

‘Ik moet gaan,’ zeg ik in de telefoon. ‘De boot is er.’

Hoewel ik Ellie niet kan zien, weet ik dat ze nu twijfelt of ze me moed in moet spreken. Tegelijkertijd weten we allebei dat ze dat al zo’n dertig keer heeft geprobeerd, dus voordat ik mijn overtuigingsstrategie kan uitbreiden, zegt ze vol vertrouwen: ‘Succes deze weken. Hou me op de hoogte van je schrijfproces, oké? Nee, wacht. Doe dat maar niet. Stort je maar helemaal op het verhaal en stuur me pas aan het eind een update. Hopelijk met een eerste versie in de bijlage.’

De opgeluchte zucht die ik slaak is zo hard dat iemand voor me zich omdraait en me onderzoekend aankijkt.

‘Dat hoorde ik,’ klinkt er geamuseerd in mijn oor. ‘Je kunt dit, Nora. Dit komt heus goed. Je moet je flow alleen even terugkrijgen, maar als er ergens een plek is waar de ideeën vast gaan stromen, is het op Vlieland.’

Onverhoopt moet ik toch een beetje glimlachen. Mijn literair agent is een pitbull en een labrador tegelijk: hard wanneer het nodig is, maar tegelijkertijd de grootste fan van al haar auteurs.

‘Ik doe mijn best,’ zeg ik zo opgewekt mogelijk. ‘Ik hou je op de hoogte.’

‘Luchtig, hè? Je lezers verlangen naar iets luchtigs!’ roept Ellie nog voordat we afscheid nemen.

Precies wanneer ik me omdraai om mijn koffer op te pakken, knal ik tegen iemand in een wijde knalroze jurk op. Van schrik maak ik een kamikazebeweging waar Jackie Chan jaloers op zou zijn, waarbij ik in één vloeiende beweging de zonnebril van haar neus mep. Het ding is versierd met meer steentjes dan de etalage van de Bijenkorf rond de feestdagen en vliegt door de lucht.

Kwieker dan ik verwacht had duikt ze erachteraan, terwijl ik automatisch ‘o, sorry!’ roep.

‘Geeft niks,’ reageert ze kalm.

Als de vrouw weer overeind staat, bekijk ik haar voorzichtig. Ze heeft hoog opgestoken honingblond haar dat duidelijk uit een potje komt en heeft naast haar – letterlijk – schitterende zonnebril meer goud aan haar vingers en in haar oren dan er bij mijn ouders in de

vitrine ligt. Grappig genoeg misstaat het haar niet; deze vrouw ís bling.

‘Ik wilde u niet...’ begin ik, maar ze onderbreekt me met een luchtig wegwijsgebaar.

‘Geen zorgen, meisje. Alles nog heel?’

‘Bij mij wel,’ zeg ik na een korte inspectie van mijn koffer en mijn kleding. ‘Bij u ook?’ Ik zie meteen helemaal voor me dat ik de helft van mijn voorschot kwijt ben aan het vergoeden van iemands zonnebril, maar gelukkig valt het mee.

‘Niks aan de hand,’ zegt de vrouw. Ze steekt haar zonnebril in haar haar. Dan legt ze kort haar ene hand op mijn bovenarm, terwijl de andere op haar hart belandt. Haar zo te zien briljant geslepen edelstenen verblinden me zowat terwijl ze diep ademhaalt. Ik kan niet anders dan met haar meedemen.

‘Rustig aan,’ zegt ze. ‘Alles komt goed.’

Ik knik met open mond, niet in staat om iets te antwoorden. De kalmte in die vijf woorden is zo overtuigend dat ik mijn wervelwindstatus meteen uit het raam van de terminal voel vliegen.

De vrouw geeft me nog een vriendelijk knikje, laat dan mijn arm los en loopt naar een andere vrouw in een kaki korte broek en met een safarihoed op. De vrouw met de safarihoed knikt vriendelijk naar me, voordat ze samen koers zetten naar de boot.

Ik treuzel langer dan nodig is en sluit dan, als ze helemaal uit het zicht verdwenen zijn, als laatste in de lange rij passagiers aan. Nu maar hopen dat die vrouw gelijk heeft en dat deze weken op magische wijze voor inspiratie en woorden op papier zorgen. Alles komt goed. Het liefst binnen nu en vijf weken, als het even zou kunnen.

2

Ik ben klaarwakker.

Het is vier uur 's ochtends, de eerste dag van mijn hopelijk productieve schrijfperiode, en ik ben klaarwakker. Je zou zeggen dat dat een goed teken is, maar aangezien ik gisteren in mijn eentje bijna een hele fles rosé soldaat heb gemaakt en om twaalf uur in bed kroop, is vier uur 's ochtends iets te vroeg. Iétsjes.

Ik zucht, draai me om, trek de dekens hoog op en sluit mijn ogen. Nog een paar extra uurtjes. Drie, minstens. Mijn wekker staat op zeven uur en het is de bedoeling dat ik dan eerst ga wandelen in de duinen voor inspiratie, maar die wandeling zou ik op deze eerste dag ook over kunnen slaan. Ellie zei het gisteren al: hoe meer tijd ik heb om te schrijven, hoe beter. En écht goed schrijven kan ik altijd alleen als ik goed ben uitgerust.

Ik zucht nog een keer, open mijn ogen en draai me op mijn rug. Ergens las ik ooit dat zuchten goed is om te ontspannen. 'Een zucht geeft lucht aan een hart vol smart,' zeggen ze niet voor niets, toch? Nou, mijn hart loopt bijna over van al de smart, dus des te beter dat ik daar even wat lucht aan geef.

Voor de zekerheid zucht ik een derde keer. Je weet nooit waar het goed voor is.

Waar het door komt dat ik wakker ben weet ik overigens niet. Aan het bed kan het absoluut niet liggen, want dat is ongelooflijk zacht. Het is alsof ik vannacht de trappen naar de wolken op ben gelopen en op een van die zachte witte suikerspinnen ben neergeloft. Kortom,

met dit bed is in elk geval niets mis. De knisperend verse witte lakens liggen als een zachte cocon om me heen en ik lig hier volledig ontspannen, als een rups die klaar is voor haar transformatie tot vlinder. Nog een paar extra uurtjes slapen en ik fladder zo dadelijk naar mijn laptop, om als de getalenteerde schrijver die ik ben de eerste hoofdstukken van mijn nieuwe boek te typen. Grote kop thee naast me, een bak van mijn favoriete cornflakes als ontbijt en gaan met die banaan.

Ik twijfel nog steeds of ik gewoon helemaal opnieuw begin, of dat ik eerst wil herlezen wat ik al die maanden terug heb geschreven om te kijken of er nog iets bruikbaar zit. Voor welke optie ik ook ga, de eerste zin is in elk geval al af.

Ze had nooit verwacht ooit nog terug te komen op deze plek, maar hier stond ze dan.

Perfect.

Precies de juiste hoeveelheid spanning waardoor de lezer meteen gepakt wordt: waar staat ze? En waarom had ze nooit verwacht dat ze daar zou terugkomen? Wat is er gebeurd? Wie heeft ermee te maken? Is ze alleen? En zo niet, wie is er dan bij haar?

Ik wil niet veel zeggen, maar ja, het is perfect. Het wordt perfect. Ik moet het alleen nog even schrijven.

Ik draai me op mijn linkerzij en trek de deken weer hoog op, tot over mijn oor. Nog een paar uur slapen, dan ga ik aan het werk. Vier uur is gewoon écht te vroeg. De zon is nog niet eens op. En hoe moeilijk kan het zijn om gewoon weer in slaap te vallen? Miljarden mensen doen het elke nacht: ogen dicht en slapen. Ik normaal gesproken ook, dus zelfs met deze drukke weken voor de boeg zou het me moeten lukken.

Misschien moet ik mijn ademhalingen tellen. Dat helpt vast, want dan focus ik op iets anders dan de dag die voor me ligt.

Ik knijp mijn ogen stijf dicht en begin te tellen: één in, twee uit, drie in, vier uit.

Goed.

Dit werkt niet.

Ik stoot een gefrustreerde kreet uit en sla de deken van me af. ‘Oké, wil je het zo spelen?’ mompelt ik voor me uit. ‘Dan begin ik mijn dag gewoon nu. De morgenstond, goud, blablabla.’

Ik trek mijn joggingbroek aan, schiet in de oversized trui die ik gisteravond op de stoel naast het bed heb gegooid en vervloekt de koude tegels onder mijn voeten als ik de smalle gang naar de badkamer in loop. Wanneer de temperatuur in de komende weken stijgt zal het vast heerlijk zijn om zo’n koele vloer te hebben, maar nu is het vooral... koud. Na een korte tussenstop in de badkamer voor een plens water in mijn gezicht loop ik gewapend met een paar sokken naar de woonkamer. Even wat eten, mijn schoenen aan doen en naar buiten. Zie mij eens anticiperen op het leven.

Twee minuten later stap ik de frisse ochtendlucht in met een half gepelde banaan in mijn ene hand en mijn gevulde waterfles in mijn andere. Ik klem de fles tussen mijn bovenbenen om het huisje op slot te kunnen draaien en loop dan de duinen in, richting de zee.

Ik huur dit huisje van mijn buurvrouw, Bep. Als particuliere verhuurder heeft Bep een paar vakantiehuisjes op Schiermonnikoog, één op Vlieland en twee op Ameland. Ze had al tien keer gezegd dat ik een huisje van haar kon huren voor een schrijversretraite, maar ik had telkens gezegd dat het niet nodig was. Totdat... Nou ja, totdat ze mijn laatste strohalm was. Wonder boven wonder had degene die het eigenlijk deze zomer zou huren afgezegd, dus ergens zou je kunnen zeggen dat alles daarmee op zijn plek viel.

Bep heeft weleens verteld dat ze alleen huisjes verhuurt die op maximaal vijf minuten loopafstand van het strand zijn, maar ergens dacht ik dat dat een aangedikte waarheid was. Net als dat makelaars bij elk huis met meer dan twee ramen zeggen dat er ‘een smaakvolle raampartij’ is die zorgt voor ‘veel lichtinval’.

Maar Bep heeft geen woord gelogen. Zodra ik de duinovergang over ben, registreren mijn ogen wat mijn oren allang oppikten: het zachte ruisen van de zee.

Zelfs de strandlopers lijken niet wakker te zijn op dit tijdstip. Sterker nog, niemand is wakker op dit tijdstip. Oké, zelf zou ik ook best nog wel in bed willen liggen, maar aangezien dat niet gaat, is dit wel een heel lekker begin van de dag.

Ik neem de laatste hap van mijn banaan en spoel die weg met een grote slok water. De bananenschil gooi ik in een prullenbak en heel even kruipt het idee mijn gedachten binnen om voortaan elke dag zo vroeg op te staan, maar dat zorgt voor zo'n harde schaterlach dat een eenzame vogel verschrikt opvliegt uit een struik langs het pad.

Ik weiger vaker zo vroeg op te staan.

Met doelbewuste passen ploeter ik door het losse zand, tot ik bij de vloedlijn ben. Mijn sneakers laten een gelijkmatig patroon achter en ergens, vaag achter in mijn gedachten, plopt een idee op voor een scène, maar als ik hem wil grijpen ben ik hem weer kwijt.

Ooit, vele jaren geleden, zag ik in een TED Talk van Elizabeth Gilbert dat inspiratie een 'ongrijpbare, creatieve entiteit' is die jou kan bezoeken als je ervoor openstaat en op die manier een idee aan je kan 'geven'. Doe je niets met dat idee, dan gaat het naar iemand anders die er wel tijd en ruimte voor heeft. Toen ik die TED Talk zag geloofde ik er weinig van, totdat ik een boek las van een collega-auteur met precies dezelfde plot als ik ooit had bedacht op een supersaai uitgevercongres waar ik door Ellie naartoe was gestuurd om te netwerken. Tot de personages aan toe was het mijn idee, maar omdat ik tijdens dat congres geen notitieboek bij me had, dacht ik dat ik het wel zou onthouden. Pas op het moment dat ik de achterflap van het boek van mijn collega zag, wist ik: dit is mijn boek. Met mijn personages. En mijn verhaallijn.

Heel even wilde ik haar beschuldigen van plagiaat, maar toen besefte ik iets. Die auteur zat naast me op het congres.

Dus of het nou waar is of niet, in elk geval is er 'iets' geweest wat ons allebei hetzelfde idee heeft gegeven en als die entiteit ergens rondhangt, kan ik haar misschien wel oproepen. Je weet het nooit, misschien werkt het. Zo niet, dan is er toch niemand die me ziet. In het ergste geval noem ik dit moment over dertig jaar in mijn autobio-

grafie 'het punt waarop de afgrond definitief in zicht was'. Ellie weet er vast een goede draai aan te geven.

Ik spreid mijn armen en draai me naar de zee. 'Hallo?'

Een meeuw die verderop op de wind zweeft kijkt me verstoord aan. Ik haal mijn schouders naar hem op en spreid mijn armen opnieuw.

'Hallo? Geest? Entiteit? Ik ben bezig met mijn nieuwe boek, maar het gaat nog niet zo lekker. Op zich kan ik wel wat creativiteit gebruiken. Ik weet niet of het zo gaat, maar als je toevallig in de buurt bent, kun je me dan misschien wat creativiteit geven? Of... hoe werkt zo iets?'

Ik blijf afwachtend staan, maar behalve de ruisende wind, de golven die het strand op rollen en een paar krijsende meeuwen in de verte gebeurt er niks.

Nada.

Noppes.

'Zou je me dan op zijn minst een teken kunnen geven?' probeer ik nog. 'Zo van: hé, Nora, het komt wel goed, ik ben bij je?'

Ik hoor zelf hoe wanhopig mijn stem klinkt en heb er weinig vertrouwen in dat die wanhoop verdwijnt als ik door blijf praten, dus houd ik maar mijn mond. Verslagen draai ik me om en sjok ik naar het duin achter me. Dan niet.

Het enige waar ik inmiddels wel uit ben is dat ik helemaal opnieuw begin. Ik neem nog even door wat ik al heb staan en verzamel straks zinnen en dialogen die de moeite van het bewaren waard zijn, maar de rest gaat linea recta de digitale prullenbak in. Tijd voor een schone lei, én nieuwe namen voor mijn hoofdpersonages.

'Het hoofdpersonage heet Anita,' zeg ik hardop. 'Of nee, wacht. Agnes. Of misschien is het Annie. Iets met een A. En dan ontmoet ze... Willem.' Nee, Willem is niks. Misschien Pierre? Of moet het een veel exotischere naam zijn, zoals Hector, Etienne of Alessandro?

'Of misschien moet ik gewoon beginnen met schrijven en dan komen die namen later wel,' mompel ik terwijl ik me in het zand laat zakken en een diepe zucht slaak. Ik zet mijn waterfles naast me neer,

sla mijn armen om mijn opgetrokken knieën en tuur naar de zee. De golven blijven in een gestaag tempo het strand op rollen. De lucht begint langzaam te verkleuren van donkerblauw naar lavendel en in mijn ooghoek rent een groepje plotseling verschenen strandlopers steeds weg voor de aanrollende golven, waarna ze snel weer op het zand duiken in de hoop een aangespoeld krabbetje of garnaaltje te vinden.

Ik leun achterover, steun op mijn handen en bijt peinzend op mijn lip. Wat als mijn hoofdpersonages allebei een relatie hebben en dan voor elkaar vallen? Een soort verboden liefde? Of wat als ze net als Romeo en Julia uit families komen die elkaar niet kunnen luchten of zien? Het oorspronkelijke idee was weliswaar een singlesreis, maar Ellie vindt het vast niet erg als ik daarvan afwijk. Als het maar een goed boek wordt, toch?

Ik neem een nieuwe slok water en graaf dan mijn waterfles in het zand in. Het is zo'n metalen geval, waar warme dranken langer warm in blijven en koude dranken langer koud. Het ding is groot en ook best onhandig, maar zonder die fles vergeet ik soms te drinken en met de rosé-inname van gisteren nog vers in mijn achterhoofd – en in mijn lever – is dit ding vandaag mijn beste vriend.

Als ik de fles verder in het zand graaf, hoor ik ineens een zacht tikje. Zo zacht dat ik het bijna niet hoor. Een schelp? Een takje?

Ik trek de fles weer omhoog en begin met mijn handen te graven. Het zand is zacht en het duurt niet lang voordat mijn vingers stuiten op iets... intrigerends.

Een glimlach trekt aan mijn lippen als ik besef wat het is. Over een teken van die 'ongrijpbare, creatieve entiteit' gesproken.

Mijn eerste boek, *Hart van goud*, is gebaseerd op het liefdesverhaal van mijn ouders. Het gaat over een opbloeiende liefde tussen twee concurrerende goudsmeden in dezelfde straat, inclusief de bijbehorende strubbelingen van het runnen van een eigen zaak. Ruim veertig jaar geleden runde mijn moeder haar eigen goudsmederij toen mijn vader amper een paar panden verderop zijn goudsmederij opende. Rivaliteit alom, maar tussen de werkbanken en lades vol edelmetaal

bloeide toch iets moois op. Uiteindelijk zijn ze samen als één bedrijf verdergegaan en het was eigenlijk de bedoeling dat ik dat op den duur zou overnemen, maar al snel bleek dat dat er niet in zat. Mijn creatieve genen uiten zich in het verzinnen van verhalen. Stenen zetten, edelmetalen smelten en weer in de juiste vorm gieten is jammer genoeg niet aan mij besteed.

Wél weet ik dankzij mijn ouders alles van edelmetalen en edelstenen. En dus weet ik ook precies wat er nu in de palm van mijn hand ligt.

Een geelgouden ring, met in het midden een grote, ovaal geslepen saffier. Daaromheen zijn in een subtiele zetting veertien diamanten gezet. Hij ziet eruit als een klassieke, geelgouden variant van de Lady Diana-ring die in de jaren tachtig en negentig niet aan te slepen was bij elke juwelier – al dan niet in de replicavariant met zirkonia's en iets kleinere saffieren.

Ik houd de ring zo dat het opkomende zonlicht erop valt en probeer een inscriptie te ontdekken. Of de diamanten en de saffier echt zijn kan ik zonder loep niet zien, maar dat ze mooi zijn staat buiten kijf. Mijn schrijversbrein draait meteen overuren: van wie is deze ring? Is iemand hem verloren? En als dat het geval is, was het dan opzettelijk of per ongeluk? Wat voor verhaal zit hierachter?

In precies het juiste licht ontdek ik, naast het keurteken voor achttien karaat goud, een vervaagde gravure.

VOOR ALTIJD DE JOUWE. E.R.P.

E.R.P. Wie zou dat geweest zijn? Zou het iemand van het eiland zijn? Het is in elk geval een Nederlander, of laat ik het zo zeggen: de drager van de ring sprak Nederlands, want het lijkt me sterk dat je een ring geeft aan iemand die niet begrijpt wat erin gegraveerd staat.

Voorzichtig schuif ik de ring om mijn ringvinger. Hij is iets te groot, maar past perfect bij de gladde geelgouden ring die ik van mijn ouders kreeg op de boekpresentatie van *Hart van goud*. Aan de middelvinger van mijn andere hand draag ik een bredere, eveneens geel-

gouden ring met een klein diamantje in het midden. Die heb ik samen met mam ontworpen voor mijn achttiende verjaardag, inmiddels alweer ruim tien jaar geleden. Ik zóú mam of pap kunnen vragen deze ring iets te verkleinen en hem dan houden...

Of ik breng hem naar de politie. Die weet vast wat ze moeten doen met zo'n ring, toch? Of doen ze daar juist niets mee omdat ze wel wat beters te doen hebben dan de afdeling gevonden voorwerpen van het eiland zijn? Ik zou het helemaal begrijpen, maar mijn liefde voor mooie sieraden is te groot om het risico te nemen dat deze ring straks ergens in een laatje ligt te verstoffen.

Naar de gemeente dan? Zouden zij er iets mee kunnen?

Of... ik ga zélf op zoek naar de rechtmatige eigenaar.

Stel nou dat hier een prachtig liefdesverhaal aan vastzit? Dat Annie en Willem elkaar jaren geleden uit het oog zijn verloren en dat alles wat Annie nog van haar grote liefde had die ene ring was, tot ze die kwijtraakte op het strand van Vlieland... Dan heb ik toch ineens de sleutel tot de plot van mijn nieuwe boek in handen? Ik kan hier niet niets mee doen. Dan zou ik mezelf nooit meer serieus kunnen nemen als schrijver.

Ik schuif de ring weer van mijn vinger en laat de stenen weer het zonlicht vangen. Mijn hart begint sneller te kloppen bij de gedachte dat ik – letterlijk – goud in handen heb. Ik móét de eigenaar van deze ring opsporen. Hier zit een verhaal achter. Ik voel het.